

653 МІСЯЦЬ ОКРЕСЛЮЄ ТІНІ

Тихо... Сгущаються тени

1. Мі-сяць о-кре-слю-є ті-ні, ти-ша нав-ко-ло ніч-на,
 2. Мо-же, з бі-до-ю стик-ну-ся, сму-ток о-гор-не ме-не,
 3. Час про-лі-та-є не-стрим-но, зна-ю: за ме-не що-дня
 4. І не-ем сріб-ним по-кри-лись ма-ми-ні ко-си у-же;

ма-ма сто-їть на ко-лі-нах, мо-лить-ся Бо-гу во-на. Я
 хто ж, як не ми-ла ма-ту-ся, Бо-гу мо-ли-тись по-чне? Я
 з ві-ро-ю в сер-ці на-стій-но мо-лить-ся Бо-гу во-на. Я
 до-бре, що з ран-ніх літ вчи-ла Бо-гу мо-ли-тись ме-не. Я

зна-ю, чо-му ді-ти со-лод-ко сплять - це то-
 зна-ю, чо-му ста-не лег-ко й то-ді - бо за
 зна-ю, чо-му все на бла-го ме-ні - бо за
 зна-ю, чо-му став Спа-си-тель мо-їм - бо за

-му, що за них мо-лять-ся ма-ми.
 ме-не зав-жди мо-лить-ся ма-ма.
 ме-не зав-жди мо-лить-ся ма-ма.
 ме-не зав-жди ма-ма мо-ли-лась.